
Szakács Eszter

ESŐS ÉVSZAK

Jégdara és vízfüggöny és ostorzápor.
Tegnap is meg ma is egész nap esett.
Eszedbe juthat hulló levélről, ágról.
Megtölteni lyukakat, emlékeket.

Vízköpők, nedves arcok, nyirkos ruhák,
zubogó eresz, hólyagos táncú tócsa.
Valahogy mindenem ugyanúgy jut át.
Eltakart égbolt vak napja, rívó holdja.

Pasziánsz és átvirrasztott éjszaka
íze a szádban: egyhetes must és halva.
Ez lesz a pára, a köd, a szél hava!
Halottak éve, persze, halottak napja.

Felhőszájából fújva előtted forog,
dühét összesöpört szeméten kitölti.
Ablakon kétségbeesetten kopog,
mint aki azonnal be akarna jönni.

Mintha megállna egy pillanatra a
szomszéd házban, váltott gyerek sírásánál.
Ázott kardigán, kanális, föld szaga.
Hogyha kívánhatnál, akkor se kívánnál?

Bármire is gondolsz, fantomfájdalom.
Ahogy semminek se lankad a figyelme.
Kiasott árok mellett magas halom
vár már régóta, céltalanul figyelve.

Úszó fogpiszkálók, csikkek, kajszimag.
Egy kihajított keljfeljancsi bukdácsol.
Rozsdás expander, megolvadt műanyag.
Nem tudod abbahagyni, beszélni másról.

Elnémíthatatlanul esőzene!
Ennyi pazarló áradást átlebegni!
Talán a lélekút veszendőbb fele.
Lebegj szóltan, ne jusson eszedbe semmi.

VADRÓZSÁT, LÁMPALÁZAT

Mert megköszönni azóta se tud
esőt, vadrózsát, lámpalázat,
s mert végül úgyis ugyanoda jut:
minden út harag vagy alázat.

A kettő közt: csak dibdáb szóbeszéd,
édesvíz nyugtalan sötétje.
Hallgatna titkosított szívverést
inkább egy emléktől elégye.

Nem tudja többé összefogni
(talán a szél majd, mikor vége lesz),
s ne kelljen könnyű álmokat sodorni,
melyek nem tartozhatnak senkihez.

VÍZRE ÍRT

Úgy ment el, hogy közben végleg itt maradt.
Késői nyár maganyugtató esője.
Álmomban összeszedtem a hamvakat.
Visszapergett a kiszáradt, sárga földre.
Játszottam sakkot és kopogós römit.
Kórisfa pohárban a csontkockák hangja.
Mikor az egyetlen töltényt ellövik.
Vagy felakasztanám magam a harangra.
S mintha mindez együtt víz színén lebegne,
életeket, álmokat el sose kezdve.